

Τα τελευταία δύο χρόνια, βιώσαμε για ακόμη μια φορά την επίθεση του Κεφαλαίου και της κυβέρνησης στα ελάχιστα εναπομείναντα δικαιώματα και τις κατακτήσεις μας. Η πιο πρόσφατη «πινελιά» με το πολυνομοσχέδιο της φοροληστείας, των ιδιωτικοποιήσεων, του σμπαραλιάσματος του - ήδη παρηκμασμένου - ασφαλιστικού συστήματος, της αποδόμησης της δημόσιας υγείας, της κυριακάτικης εργασίας στο εμπόριο, ήταν η τελευταία πράξη του δράματος. Το χτύπημα στην απεργία και το συνδικαλισμό ήταν ο

αιώνιος πόθος των αστών κι έγινε πράξη. Δεν κρύβονται πια. Είναι σταθερά προσηλωμένοι όλοι τους στο μονόδρομο της καπιταλιστικής ανάπτυξης, ο οποίος χαράσσεται με τον ιδρώτα και το αίμα μας! Ο άμεσος μα και ο μακροπρόθεσμος στόχος των αφεντικών δεν είναι άλλος από την αύξηση των κερδών και περνάει μέσα από την πλήρη επιβολή των όρων κυριαρχίας τους.

Στον κλάδο μας μετράμε για πάνω από μια δεκαετία τα αποτελέσματα της κρίσης, του ξεκαθαρίσματος στο χώρο των κατασκευαστικών εταιριών / εργοδοσίας και της κάθετης πτώσης της δουλειάς μας. Η συντριπτική μείωση του ενεργού δυναμικού πλέον στην οικοδομή (σήμερα δεν ξεπερνάμε τις 40.000 μαζί με τους υποαπασχολούμενους και τους ανασφάλιστους), με νωπά ακόμα τα σημάδια της παρατεταμένης ανεργίας, που άγγιξε τα προηγούμενα χρόνια ποσοστό μεγαλύτερο του 80%, η ιδιότυπη ομηρία όσων εργάζονται, τα μεροκάματα της ξεφτίλας για όσους τα βρίσκουν, η κατοχύρωση, στην πράξη, της μαύρης εργασίας, η εντατικοποίηση της δουλειάς, συνθέτουν τη νέα ζοφερή εργασιακή πραγματικότητα. Το κατασκευαστικό κεφάλαιο κατάφερε να διατηρηθεί και να επανακάμψει, ανοίγοντας νέους δρόμους κερδοφορίας με έργα στο εξωτερικό ή μέσω άλλων τομέων της οικονομίας, είτε αξιοποιώντας τα οφέλη των αντεργατικών και αντιασφαλιστικών νόμων, τους οποίους, εδώ και χρόνια, διεκδικούσε. Ο λεγόμενος αφανισμός στις κατασκευές, αφορούσε τελικά μόνο εμάς!

Μια σχετική κι εφήμερη ανάκαμψη, υπήρξε την τελευταία περίοδο κυρίως λόγω των αναγκών του τουρισμού (ανακαινίσεις κλπ.), αλλά και σε αυτές τις περιπτώσεις, οργιάζει η ανασφάλιστη εργασία και τα μεροκάματα των 25 και 30 ευρώ. Τα νέα μεγάλα έργα που έχουν στα σκαριά (Ελληνικό, έργα ΔΕΗ πχ. στην Πτολεμαΐδα και αλλού, προγράμματα ΕΣΠΑ κ.λπ.), θα προχωρήσουν με τους χειρότερους εργασιακούς και μισθολογικούς όρους που έχουμε γνωρίσει τις τελευταίες δεκαετίες. Έχουν ήδη «επενδύσει» πάνω στις νέες συνθήκες και τη μεγάλη ανάγκη για δουλειά, κάτω από την απειλή της ανεργίας, ελπίζοντας πως τα στόματα θα είναι κλειστά, όπως στα ολυμπιακά έργα και χειρότερα.

Συνάδελφοι,

Σε αυτή την κρίσιμη καμπή του ταξικού πολέμου, ο ρόλος της Σύμβασης Εργασίας αποδεικνύεται κομβικός. Οι Συμβάσεις δεν είναι, όπως δεν ήταν ποτέ, χάρισμα των αφεντικών, αλλά το αποτέλεσμα της πάλης του εργατικού κινήματος και του συσχετισμού δύναμης. Ήταν αυτό που καθόριζε το μεροκάματο, το ωράριο, τα δικαιώματά μας. Ήταν και είναι ζήτημα τιμής και αξιοπρέπειας για το κίνημα. Ήταν η τελευταία γραμμή άμυνας. Στον κλάδο της οικοδομής είδαμε και μάθαμε καλά, που οδηγεί η κατάργηση της Σύμβασης. Στην ισοπέδωση των πάντων, στην απαξίωση της εργασίας μας, στη φτώχεια, στην εξαθλίωση, στο πέταγμα εκτός παραγωγής χιλιάδων εργατών. Η επαναφορά της με δικούς μας όρους, θα είναι αφετηρία για συνολικές ανατροπές. Από εμάς εξαρτάται.

Αυτή τη φορά, δεν υπάρχουν δικαιολογίες. Δεν υπάρχει «δεν ήξερα». Τέρμα στις αυταπάτες, στη μοιρολατρία και στην ανάθεση. Δεν υπάρχει σωστή και κακή διαχείριση ενός συστήματος που τρέφεται από τις σάρκες μας. Υπάρχει μόνο η ανατροπή του! Τα κέρδη τους, είναι ο πλούτος μας και δεν τον παζαρεύουμε. Να κάνουμε δική μας υπόθεση την απόκρουση της αντεργατικής επίθεσης του κεφαλαίου και της κυβέρνησης, βάζοντας πλήρη για νέες κατακτήσεις.

Δεν έχουμε καμιά εμπιστοσύνη στον εργοδοτικό και κρατικό συνδικαλισμό της Γ.Σ.Ε.Ε. όπως και των δυνάμεών τους σε μια σειρά από δευτεροβάθμιες οργανώσεις. Επέλεξαν στρατόπεδο. Η επίκληση από τη μεριά τους, της ενότητας των εργαζομένων, είναι κάλεσμα σε ταξική συνθηκολόγηση.

Διαμορφώνουμε το πλαίσιο πάλης, θέτουμε όρους νίκης, οργανώνουμε την απεργία στον κλάδο στις 14 του Μάρτη. Μια μάχη από την οποία δεν πρέπει να λείπει κανείς και αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να γίνει δική μας υπόθεση. Να κατοχυρώσουμε στην πράξη και σε όλους τους χώρους, την αύξηση στα μεροκάματα, το 7ωρο-πενθήμερο και την υποχρεωτική ασφάλισή μας. Να θυμόμαστε, πως δεν υπάρχει «δουλεία χωρίς ένσημο», αν εμείς το διεκδικήσουμε. Έτσι θα επιβάλουμε και την υπογραφή της.

- Σύμβαση με ουσιαστικές αυξήσεις (50 ευρώ κατώτερο καθαρό μεροκάματο), μείωση των ωρών εργασίας.
- Επίδομα ανεργίας ίσο με το βασικό μισθό.
- Ανατροπή όλων των αντεργατικών - αντιασφαλιστικών νόμων. Όλο το κόστος της ασφάλισης σε κράτος και εργοδοσία. Κατάργηση της εργατικής εισφοράς.
- Άμεση κατάργηση του αντισυνδικαλιστικού νόμου.

Πλήρης οργανωτικός διαχωρισμός από τον εργοδοτικό «συνδικαλισμό» σε τριτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες οργανώσεις.

Συντονισμός με όλους τους κλάδους του κατασκευαστικού τομέα.

**ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ, ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΜΑΡΤΗ ΣΤΙΣ 10 Π.Μ. ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ
ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΜΑΡΤΗ.**